

Enige woorden van herdenking
door Ton Jorna op 16 april 1981.

Mevrouw Van Praag,
Andere familieleden van Jaap van Praag,
Aanwezigen.

Wij staan nu voor het afscheidnemen van Jaap van Praag.

Namens het Humanistisch Opleidings Instituut wil ik enige woorden van herdenking tot u richten, omdat, zoals mevrouw Van Praag mij één dezer dagen zei: "Jaap zijn hart aan het H.O.I. verpand had".

Zijn opleidingsinstituut is ons opleidingsinstituut geworden. Zijn bezieling voor een opleiding als het H.O.I. heeft ons innerlijk gemotiveerd.

Jaap was grondlegger, bestuurder en tot op heden als docent aan het H.O.I. verbonden.

Zijn waarde was de zaak van geestelijke weerbaarheid van mensen en van humanistische begeleiding voor hen die dit behoeven.

Het Humanistisch Opleidings Instituut was en is daarvoor de beroepsopleiding waar kursisten niet alleen cognitief, aldus Jaap, maar ook intentioneel voorbereid worden.

Velen van ons, zowel kursisten als docenten, kunnen Jaap dankbaar zijn voor de scholing én vorming die wij van hem genoten hebben.

Zijn heengaan is een groot verlies voor een geestelijke beweging die met recht en rede humanistisch wil zijn.

Gelukkig heeft Jaap ons zoveel zingevende gedachten en geestelijke kracht nagelaten.

Hopelijk kunnen wij er vruchtbaar gebruik van blijven maken.

Jaap heeft ertoe bijgedragen dat de opleiding bekostigd zou worden. Ook na de bekostiging van het H.O.I. per 1 januari 1977 heeft hij een stimulerende bijdrage geleverd aan en veel inhoudelijk werk verzet ten behoeve van de ontwikkeling van het instituut, met name met betrekking tot de humanistische en geestelijke dimensies.

Langzamerhand heeft hij zich teruggetrokken; naast de moeite die hem dit kostte had hij vertrouwen in de wijze waarop wij de beroepsopleiding voor geestelijk werk gestalte geven.

Op 20 juni a.s. zouden wij feestelijk afscheid van Jaap hebben genomen.

Graag had hijzelf op die dag een openbare les over "Humanisme en Christendom" willen houden.

In het laatste jaar dat hij aan het H.O.I. verbonden was, had hij de lessen Humanistiek aan de derde jaars willen geven, en verder enige supervisie en eindsriptie-begeleidingen.

Tot zijn eigen teleurstelling is hij aan het lesgeven niet toegekomen en de supervisie en eindskriptie-begeleidingen heeft hij niet kunnen afronden.

Met overtuiging stond Jaap voor zijn levensvisie, zonder echter het laatste woord te willen spreken, zowel in relaties met kollega's als met betrekking tot andere beroepssoorten op het gebied van begeleiding en vorming.

Hij gaf de ruimte om een eigen gedachtengang te voltrekken.

Jaap, als je nog geleefd had, had ik je dit willen zeggen:

Je was een innemend en inspirerend mens.

Je bent ons dierbaar.

We zullen in jouw geest het werk van onze opleiding voortzetten.